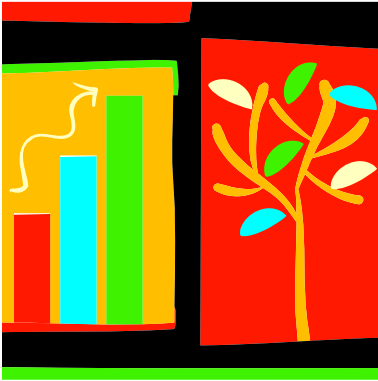

Lê Thy

Chuyện Khu Vườn Của Tôi

Khu vườn sau nhà tôi có đầy đủ mọi thứ cây cỏ, hoa lá .. Cây táo với những trái xanh đỏ tròn trĩnh xinh xắn, cây thông ngạo nghễ xanh mượt bốn mùa, cây phong toả rợp bóng mát mùa hè, vào mùa thu đẹp dịu dàng với những lá xanh, chuyển sang đỏ, sang vàng rồi rơi rụng thật nên thơ, những khóm hoa hồng đủ loại , đủ màu, cùng những loài hoa khác tuy không rực rỡ như hoa hồng nhưng vẫn thu hút tôi trong vẻ đẹp khiêm nhường của chúng.

Nhưng một ngày kia, sau một tuần đi xa trở về, tôi quá thất vọng khi nhìn khu vườn đang bắt đầu tàn tạ vì thiếu sự chăm sóc của tôi .

Tôi đến hỏi cây thông xưa kia đầy nhựa sống vì cứ sao không cố gắng chờ tôi về mà lại để lâm vào tình trạng không vui này . Cây thông trả lời:

- Khi tôi so sánh mình với cây táo, tôi tự nhủ chẳng bao giờ tôi có thể sản xuất được những trái ngon ngọt như chị ấy cho nên tôi chán nản để mình khô héo cho xong!

Tôi lại đặt câu hỏi như thế với cây táo, tôi được nó trả lời:

- Tôi nhìn những đoá hoa hồng, tôi cảm thấy tôi không bao giờ có được sắc đẹp và hương thơm ngào ngạt toả ra như cô ấy . Tôi tủi thân phận nên không

muốn sinh tồn nữa

Đến lượt mấy khóm hồng trả lời tôi, chúng nó bảo rằng:

- Chúng tôi được mọi người chiêm ngưỡng vẻ đẹp của những cánh hoa nhưng có ích gì khi chúng tôi không có được những khóm lá đổi màu đẹp lạ lùng của cây phong mà những thi sĩ đã tốn bao nhiêu giấy mực ca ngợi. Vậy thì chúng tôi sống để làm gì ?

Tôi đi dạo khắp khu vườn, xem xét từng bụi hoa. Thành linh trong những cành hoa đang rũ héo, tôi bắt gặp một cánh hoa nhỏ vẫn giữ được nét tươi tắn rực rỡ . Tôi hỏi hoa làm cách nào mà nó có thể sống được không người săn sóc . Hoa trả lời tôi rằng:

- Chị ơi, lúc đầu em cũng đã định buông xuôi . Em biết thân phận của em, em chẳng bao giờ được nét huy hoàng, vương giả của cây thông, không có hương thơm và vẻ đẹp đài các của hoa hồng . Trong lúc em sắp héo tàn thì em lại suy nghĩ:" Nếu chị đã chọn em đưa em vào khu vườn của chị, tức nhiên là chị đã chấp nhận tất cả sự khiêm khuyết của em . Nếu không thì chị đã trồng toàn hoa hồng ." Nghĩ như thế nên em đã lấy lại được sự tự tin và kiêu hãnh với cái em đang có và cố gắng tranh đấu để sinh tồn.

Nghe hoa trả lời tôi sực nhớ đến một bài thơ của thi sĩ Douglas Malloch mà tôi đã đọc ở chương 16 của sách "How to Stop worrying and Start living" (tác giả: Dale Carnegie):

If you can't be a pine on the top of the hill,

Be a scrub in the valley - but be

The best little scrub by the side of the rill;

Be a bush, if you can't be a tree

If you can't be a bush, be a bit of the grass,

And some highway happier make;

If you can't be a muskie, then just be a bass-
But the liveliest bass in the lake!
We can't all be captains, we've got to be a crew,
There's something for all of us here.
There's big work to do and there's lesser to do
And the task we must do is the near.
If you can't be a highway, then just be a trail,
If you can't be the sun, be the star;
It isn't by size that you win or you fail -
Be the best of whatever you are!

Tôi không biết dịch thơ nên xin mượn bản dịch của hai dịch giả P.Hiếu và Nguyễn Hiến Lê:

*Chẳng làm thông vút trên đồi,
Thì làm cây cỏ bên ngòi, dưới thung.
Thông kia đẹp nhất trong vùng,
Tôi tuy bé nhỏ sánh cùng thông xanh
Làm cây chẳng được, cũng đành,
Tôi làm ngọn cỏ xanh xanh bên đàng.
Thân không hoá kiếp cá vàng
Thì làm tôm tép thung thẳm trong đầm
Có tướng mà cũng có quân,
Ai lo việc nấy, dưới trần cùng vinh.
Có việc trọng, có việc khinh,*

*Miền tròn bốn phận, trọng khinh sá gì?
Rộng, hẹp cũng thể đường đi,
Mặt trời , sao nhỏ, khác chi, bạn hiền?
Việc gì tận mỹ là nên,
Thành công chẳng kể sang hèn, thấp cao.*

Kết luận của câu chuyện kể trên :

Mỗi con người khi sinh ra đời đều đã được đặt đẽ trong mỗi hoàn cảnh khác nhau, được giao phó những nhiệm vụ khác nhau cũng như mỗi người có một giá trị riêng của người đó . Không một ai giống ai cả trên cõi đời này cả. Không nên mặc cảm khi so sánh mình với người khác và muốn bắt chước họ. Phải biết tự đánh giá , tìm những ưu điểm của mình để phát huy ưu điểm đó và hoàn thành trách nhiệm của mình một cách hoàn hảo . Ông bác sĩ có giá trị của ông bác sĩ (nếu ông có tư cách và lương tâm nghề nghiệp), người đồ rác có giá trị của người đồ rác (không có họ thì thử tưởng tượng trái đất này sẽ như thế nào ?).

Nguồn: tvvn.org - Việt Dương Nhân sưu tầm
Được bạn: Admin_1 đưa lên
vào ngày: 7 tháng 7 năm 2007